

«Als anys setanta ens sentíem més lliures tot i viure en una dictadura»

«Als anys setanta ens sentíem més lliures tot i viure en una dictadura»

A inicis dels setanta un jove Jaume Torrent i dos amics van travessar el Sàhara per conèixer l'Àfrica de països incipients i revolucions romàntiques. Relata aquell viatge a «Operació Shangó. La travessa del Sàhara» (Cal·lígraf), que presenta avui a les 19 h a la biblioteca de Figueres.

Què feia el maig del 68?

La mili al Sàhara. Em van expulsar de les milícies per participar en unes manifestacions.

Poca revolució devia veure.

Ni me'n vaig assabentar, del maig del 68. A la mili no existien revolucions.

A sota les llambordes en lloc de platja hi havia apartaments a primera línia de mar?

Això està més que demostrat.

Els revolucionaris amb el temps acaben en un consell d'administració?

No tots. N'hi ha que moren a la revolució, que són els herois, i n'hi ha que queden absorbits. I n'hi ha de derrotats.

Què se n'ha fet de les il·lusions dels anys setanta?

Molts hem viscut d'aquelles il·lusions fins avui. No vam arribar a fer la revolució, però hi va haver un canvi substancial en moltes maneres d'entendre la vida. Tanmateix, en alguns moments aquella revolució va ser molt patent, ens ho creïem molt. Ens pensàvem que estàvem a punt de canviar el món.

Què tenien al pensament?

Que s'havien acabat les guerres i la insolidaritat. Per desgràcia, no ha sigut així.

I vostès decideixen conèixer Àfrica pel seu compte.

Algèria acabava de ser independent i socialista, altres països s'estaven alliberant, hi havia líders emblemàtics, i Àfrica es preparava per ser lliure i pròspera.

I res de res.

Aquells somnis de llibertat van acabar en res. Les potències colonials van marxar, però van mantenir-hi el poder econòmic. I encara hi són.

I nosaltres, no érem també més lliures a inicis dels setanta que ara?

Almenys ens sentíem més lliures. Això, malgrat que vivíem encara en una dictadura. Però és que viure en una dictadura estant-hi en contra, no deixa de ser una sensació de llibertat. No tenies dubtes que estaves amb els bons. Hi havia unes ganes de viure i de canviar-ho tot, que et feien sentir lliure. Ara bé, potser també influïa el fet de tenir 23 anys (riu).

Els joves són il·lusos?

Més que il·lusos, il·lusionats. Tenen tota la vida per endavant i per tant no hi ha final, per ells la mort no existeix. Creuen que tot és possible. I ha de ser així, l'única manera de viure la joventut és sentir-te capaç de tot. Per això ens vam creure capaços de travessar l'Àfrica a l'estiu.

I ho van fer.

Era un viatge irracional. Al consolat d'Algèria ens van mirar com si estiguéssim bojos: «Voleu travessar el Sàhara els mesos de juliol i agost!?!». No ho fan ni els nadius. Van ser uns 6.000 quilòmetres.

Què va aprendre?

Pràcticament a viure. A penes havia sortit de casa, fins aleshores. I que si vas pels llocs de manera normal, la gent t'acull de puta mare, mai ens van tractar com intrusos. Ni cap de les altres vegades que hi he anat.

Ha repetit?

Hi he tornat moltes vegades. Sempre he trobat tolerància i solidaritat. Viatjant aprens que ni el teu poble és únic al món ni ser català és la setena meravella.

Ja no es pot viatjar així?

Crec que sí, l'important del viatge és la forma d'enfocar-lo. En fer seixanta anys, vaig voler experimentar el que

és viatjar sol. Vaig anar fins a Ushuaia (Terra del Foc) i vaig tornar en transport públic.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/04/08/als-anys-setanta-sentim-mes/1098660.html?utm_source=rss